

ството накарваше всѣко едно лице да бжде шпионинъ. Азъ самъ вече видѣхъ, че никой не е въ състояние да ни скрие; но въ това време бѣше вече Гергьовдень, когато се разиграва хайдушкиятъ природенъ бѣсъ. Шумата и ластовицитѣ ни дадоха такава смѣлостъ, щото азъ три пѣти изпровождахъ на пашата известие, че съмъ живъ и здравъ и... Когато миралай-бей видѣ, че жителитѣ сж се „умаломощили“ вече да ни гонятъ и че тия сж оставили работитѣ си цѣли недѣли и цѣли месеци, то написа въ Едирне да му изпроводятъ 500 души низаме.

Отидохме изъ Камарскитѣ лозя. Паскаль отиде повънъ, но не върна се вече назадъ. Викахме, подсвирвахме — нѣма го. И той побѣгна! Това произшествие ме накара да се отдалеча отъ Сливненскитѣ планини и да се скрия малко по-далечъ. Трѣбваше да се търси такова едно мѣсто, което да бжде недостъпно за нашитѣ неприятели. Ако би ние останали въ Сливненскитѣ гори, то би трѣбвало да ходиме по селата и да си търсиме храна; но селаченитѣ дотолкова се бѣха изпоплашили отъ турцитѣ и отъ нашитѣ предатели, щото твърде лесно можеха да станатъ предатели и сами.

— По-далече, по-далече! — извикахъ азъ.

Нашата независимостъ и нашата свобода трѣбва да победятъ гладътъ. Ние бѣхме научени да търпиме, да спиме на гола земя, да гладуваме и да се хранимемъ и съ желждъ.

Пристигнаха гореказанитѣ низами и захванаха да ни гонятъ. Тия низами бѣха дотолкова смѣшни, щото трѣбваше да станатъ играчка и за децата. Съ своитѣ свирни, съ своитѣ тжпани и съ своитѣ „талими“, низамитѣ